

ричко се върни. . . Отъ некролозитѣ донесѣ и тукъ.

(Смилъ излиза).

Слава. Ехъ, Запрянъ, тъй е: цена нѣмаше. Следъ нѣкой день министерша щѣше да бждешъ.

Велина. (Е вглжбена въ мисль и не чува Слава).

IV

(Влиза Виолетова съ вѣнецъ и отива при мъртвеца. Следъ нея дохождатъ двама мжже, тоже съ вѣнци).

Слава. Иди при дошлитѣ. Азъ после ще си запаля свѣщъта.

(Велина отива при мъртвеца и се чуватъ отчаяни ридания).

V

Въ това време влиза Галина.

Галина. (Като вижда Слава, приближава я).
Преварила си ме!

Слава. Дойдохъ дано пораздумамъ Велина — пъкъ тя! (чуй я).

Галина. И Господъ не знае какво прави!

Слава. Не ли?

Галина. Пей давамъ да прибере мжжа ми.

Слава. Ами азъ!

Галина. Взела да плаче: че има ли похубаво отъ вдовичка!

Слава. Диване е Велина.

Галина. Само да не ѝ е този недостатъкъ.

Слава. Дето понакуцва ли? . . Нищо!

Галина. Все недостатъкъ е то.

Слава. Знаешъ, като гледамъ Велина колко е преданна съпруга, взехъ да мисля,